

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

12. května 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

Čtení: Deuteronomium 29, Izajáš 1, Skutky 27

Víra, která roste

Jedním z problémů života u moře je, že si raci stříbřití rádi staví svá hnízda na jakémkoliv příhodné střeše. Již několik let si jeden párek staví hnízdo a vyvádí mladé za komínem našeho domu. Není to nic příjemného, neboť dělají nepořádek a znečišťují okolí. Jejich přítomnost nám však dává příležitost zblízka pozorovat zázrak Božího stvoření, aniž bychom pro to museli něco zvláštního dělat. Líhnutí ptáčat z vajec je nádhernou ukázkou tvořivé Boží moci. Bůh je totiž středobodem veškerého života.

V mládí se nám zdá, že se celý život, který je před námi, rozprostírá do nekonečné dálky. Jak však léta ubíhají, začínáme zjišťovat, jak je život krátký a jak rychle uteče. Proto se soustředujeme na svou víru v Boží sliby věčného života. Občas se ohlížíme zpět a zjišťujeme, jak daleko jsme se dostali. Dváme se na plátně své mysli na věci, které jsme si užívali, a toužíme po tom, aby se některé příjemné vzpomínky vrátily. Vše je však nenávratně ztraceno. Pak se obrátíme zpět a pohlížíme do budoucnosti na Boží království. Ptáme se sami sebe, jestli to skutečně může být pravda.

Římanům, kapitola 4 hovoří o Abrahamovi tak, jako by byl ospravedlněn vírou. Byly však doby, kdy se Abraham domníval, že to zní příliš krásně, než aby to mohla být pravda, i když věřil Bohu a poslechl Boží volání, aby opustil Ur Chaldejský a odloučil se od bohů svého lidu. **Genesis 17:17** zmiňuje, že se smál. Proč? Co děláme, když nám někdo poví o něčem, co je příliš krásné, než aby to mohla být pravda? Ptal se sám sebe – může to skutečně být pravda? Proč? Protože věděl, že jiskra života je ta tam, že dávno překročili období plodnosti. Nikdo jim to nemusel říkat, věděli to oni, jejich přátelé i sousedi. Byli staří.

Hospodin však věděl více než oni. Je Bohem všeho stvoření, má moc nechat vzniknout kuřátko ve vejci a když přijde jeho čas, nechá ho vyklubat se a stát se ptákem. Podle naší zkušenosti staří lidé nerodí děti a mrtví se neprobouzejí.

Stává se to však! V Izraeli jsou miliony Abrahamových potomků, můžeme je vidět, když se vypravíme do Izraele nebo se podíváme na televizi. Miliony lidí usnuly ve víře, že je Ježíš probudí. Je to neuvěřitelně nádherné a trvá nějaký čas, než tomu člověk uvěří. Abrahamovi netrvalo dlouho, než skutečně uvěřil, že on a Sára mohou opravdu přivést na svět nový život.

A co Izmael? „*Kéž by Izmael žil v tvé blízkosti!*“ řekl Abraham. Ano, řekl Hospodin, mám pro něj požehnání, není zapomenut, ale není tím, koho mám na mysli. Abraham se neustále učil a žasl nad tím, co Bůh činí v jeho životě. Co říká Písmo? „*Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost*“ (**Římanům 4:3**). Abraham věřil Bohu, někdy to bylo příliš krásné, než aby to mohla být pravda, ale přijímal to, co Bůh činil.

Kde začala Abrahamova víra: před Izákem nebo po něm? Podívejte se na **Římanům 4:10-13**. Ve skutečnosti tomu bylo tak, že jeho víra rostla; byl to pokračující proces.

Ježíš v **Matouš 17:20** pravil, „...budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře: *„Přejeď odtud tam, a přejde; a nic vám nebude nemožné.*“

Osou našeho života je náš růst ve víře, protože chceme dospět ke konci s jistotou, že budeme vzkříšeni k novému životu. Můžeme na své schopnosti pohlížet realisticky, ale ve svých cílech nejsme omezeni, pokud dovolíme Božímu slovu, aby živilo naši víru.

V každodenním životě získáváme dovednosti ve věcech, jimiž se zabýváme, ve vaření, v zaměstnání, ve své profesi. Stáváme se dovednými, sebejistými, věříme svým získaným schopnostem vypořádat se se vším, co

život přináší. Prostřednictvím své zkušenosti jsme schopni vyrovnat se všemi možnostmi. S naším duchovním životem to je podobné. Začínáme tím, že nás o Písmu poučí někdo jiný; ale doopravdy neporosteme, dokud nestrávíme nějaký čas tím, že se budeme sami snažit porozumět Božímu slovu. Pouhé následování pravidel, protože se to tak dělá, nestačí. Musíme myslet sami za sebe. Dělat to, co se vždy dělalo, je v pořádku, ale čas od času musíme prověřit vlastní víru, kterou nosíme ve svém srdci. Izraelité následovali Mojžíšovy zákony, i když je třeba přiznat, že někdy ne tak dobře, jak mohli, ale někdy je nedokázali aplikovat na své vlastní srdce. Nepomohlo to tedy jejich víře. Život však přináší víra, ne zákon (viz **Římanům 4:13-14**).

Abraham a jeho rodina těšili Hospodina, a to nejen proto, že jej poslouchali, ale protože věřili a měli důvěru v Boha a v to, co jim přislíbil.

Patříme ke krásné komunitě bratří a sester v Ježíši Kristu a snažíme se navzájem podporovat v lásce a pospolitosti. Za svou víru však neseme individuální zodpovědnost, potřebujeme, aby v nás rostla jako zrno hořčice. Vzpomeňme si, že Ježíš nám ve svém podobenství o hořčičném zrnku zaznamenaném v **Matoušovi 13:31-32** poskytuje další detail. Zrno vyrostlo ve velkou rostlinu, která ve svých větvích mohla hostit ptáky – semeno musí mít prostor, aby mohlo růst. Buď vyroste, nebo zemře. Musíme se snažit využít podporu své církve k tomu, aby nám pomohla růst ve víře a slávě, abychom my mohli opět pomáhat dalším.

Malí racci na naší střeše roztahují svá křídla, mávají jimi a poskakují; plnou parou pobíhají po okraji střechy, jen aby se těsně před koncem zastavili. Připravují se na vzletnutí, pěstují si sílu a sebevědomí jako dítě, které se učí chodit. Každý z nich se sám musí rozhodnout, kdy se bude cítit dostatečně silný na to, aby zvládl přeletět na druhou střechu. Toto rozhodnutí za ně nemůže učinit nikdo jiný, ani jim s ním nikdo nemůže pomoci. Sami musí rozhodnout o svém životě. Jsme jako oni – neustále se přemísťujeme do dalších fází života.

V každé etapě Abrahamova života byl Hospodin s ním, byl s ním při každé obtížné situaci, v Uru, v Cháranu, v Egyptě, s Hagar a Izmaelem, a byl s ním i tehdy, když mu byl zjeven slib ohledně Izáka. Bůh jej odvedl od uctívání nebeských zástupů a řekl mu: „*Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat*“ (**Genesis 15:5**). Tvých dětí bude víc než jich. Nyní se podívejte na **Římanům 4:17-24**.

Když se ohlédneme za svým dosavadním životem, ať jsme kdekoliv, ve škole, na univerzitě nebo v práci; ať jsme ve svazku manželském a máme děti; ať stavíme dům, podnikáme, potýkáme se se zdravotními problémy, snažíme se vše zvládat co nejlépe, ze všech svých sil. Bůh je však zde, stačí Jej jen požádat o pomoc a On nás vyslyší. Někdy se nám může stát, že se dostaneme do úzkých – i to je život, který žijeme. Někdy je dobrý a někdy horší. Abraham na tom byl úplně stejně. Bůh mu neřekl, aby šel do Egypta, ale pomohl mu, když tam byl! Nebyl to Hospodinův nápad, aby si vzal Hagar, nýbrž Sářin. Abraham a Sára hledali řešení problému, který je potkal. Když však kvůli jejich rozhodnutí vyvstaly veliké potíže, Hospodin byl připraven jim pomoci a udělal ve svém plánu místo pro Abrahamovu rodinu. Bůh celého stvoření je zcela připraven na všechny eventuality. Podívejme se znovu na **Římanům 4:17**, kde je řeč o Bohu, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. Zestárlý pár měl dítě, jehož potomstvo dnes žije v Zemi zaslíbené. Bůh dává nový život, nejen ptákům a celému stvoření, ale i nám, pokud věříme ve věčný život. **Římanům 4:24** říká, že spravedlnost nám může být započtena a rovněž i věčný život, pokud věříme v Toho, kdo vzkřísil Ježíše, našeho Pána, z mrtvých. Ježíš byl odevzdán smrti za naše hříchy a byl vzkříšen k životu pro naše ospravedlnění (**verš 25**).

Racci, o nichž jsem mluvil, již nelétají ze střechy na střechu. Nyní se sebevědomě vznášejí, plachtí, vozí se na vzdušných proudech. Jejich schopnosti a sebevědomí rostou každým dnem, jsou plně vybaveni pro život na zemi nebo na moři v jakémkoliv počasí. Každý den se probouzíme a když otvíráme Slovo Boží, vidíme ruku Boha živých bytostí. Znovu dostáváme příležitost kráčet s Ježíšem a růst ve víře, připraveni na jeho příchod.